

сенсаційних фактів і подій.

Разом з тим, приклади, що приведені вище, свідчать, що мова йде не про якусь невігластво, або ж хибні погляди. Це – певна тенденція, що є продуктом сучасної цивілізації, яка підтримується і розповсюджується через СМІ, різними зацікавленими силами. З одного боку, якщо історія – все ж таки є наукою, то професійні історики мають давати відсіч усяким спробам зруйнувати наукові основи і принципи, з якого б боку вони не здійснювалися. З іншого, актуальним залишається пошук соціальних та гносеологічних коренів подібних збочень. А таким авторам треба ще раз повторити, що таке діалектична міра, яку переступати не можна і де ті межі, після яких критичний розгляд перетворюється на пасквіль. Але це вже справа совісті, яка у людини або є, або вона відсутня.

Література

1. Бузина Олесь. Вурдалак Тарас Шевченко або Підробний Кобзар (- рос. мовою), 5-е вид. / О. Бузина. – К.: Арий, 2012. – 288 с.
2. Булдаков В. П. Историк и миф. Перверсии современного исторического воображения // Вопросы философии. – 2013. – №8. – с. 54–65.
3. Веллер М., Буровский А. Гражданская история безумной войны. – М.: АСТ, 207 с.
4. Герцен А. И. Избранные философские произведения. Том первый. – М.: Гос. изд-во полит. Литературы, 1948. – 370 с.
5. Задорнов М. Князь Рюрик. Откуда пошла земля русская. – М.: Алгоритм, 2013. – 240 с.
6. Кантор К. М. Двойная спираль истории: Россия – бета – паттерильный ансамбль // Вопросы философии. – 2012. – №12. – с. 73–85.
7. Мединский В. Р. Война. Мифы СССР 1938-1945. – М.: ЗАО «олма медиа Группа», 2012. – 704 с.
8. Фиолевский Д. Знак равенства // Газ. «2000». – 2014. – №4 (686).
9. Экштут С. Манифест исторического маньериста // Вопросы философии. – 1988. – №1. – с. 180–181.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО – ПАТРІОТ РІДНОЇ ЗЕМЛІ

Чернова А. О., студ. II курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства
Науковий керівник – Заздравнова О.І., доктор філос. наук, професор
кафедри філософії

Тарас Шевченко – поет, художник, мислитель, революціонер, посідає найпочесніше місце в світовій літературі і образотворчому мистецтві XIX століття. Великий Кобзар відіграв величезну роль у розвитку національної і соціальної самосвідомості українського народу. Мало хто в історії світової культури з таким вогнем душі захищав свободу і незалежність батьківщини, честь і гідність народу. Шевченко по праву займає один з найвищих ступенів, він справедливо вважається одним з найбільших патріотів усіх часів і народів. Поет боровся проти будь-якого пригноблення людини патріотичною силою

своїх поетичних творів. Він використовує свої твори як засіб для піднесення патріотичного почуття:

*Україно, Україно!
Серце моє, ненько!
Як згадаю твою долю,
Заплаче серденько! /"Тарасова ніч"/.*

Поет розуміє, що немає і не може бути вільної, щасливої і радісної вітчизни, поки "...скрізь на славній Україні людей у ярма запрягли пани лукаві... /"І виріс я на чужині"/. Шевченкові герої - це люди кровно зв'язані з батьківщиною. Це подвижники, для яких немає вищого почуття, ніж гаряча любов до стражденної матері-вітчизни. До Шевченка ніхто ще так не говорив з народом. Українська література не знала ще такого зльоту поетичного натхнення, такого пафосу в утвердженні патріотичних ідей.

Патріотичні ідеї Шевченка мали величезний вплив на формування і розвиток передової української літератури. Його творчість була високим повчальним прикладом для кращих діячів української культури. Марко Вовчок і Панас Мирний, Старицький і Карпенко-Карий, Микола Лисенко і Васильківський, Грабовський і Франко, Леся Українка і Коцюбинський, Стефаник і Васильченко формувалися і утверджувалися як діячі української культури, зігріті полум'ям патріотичних ідей Шевченка.

Одним з найвидатніших поезій Шевченка є його безсмертний твір – «Заповіт». Твір був написаний у грудні 1845 року, коли Шевченко лежав хворий у Переяславі у знайомого лікаря А. Козачковського. Літературознавець Г. Нудько писав, що хоч поштовхом до написання вірша була тяжка хвороба автора, проте «причини, що породили твір, крилися в тій суспільно-політичній дійсності, яку спостерігав і вивчав поет у 30—40-х роках...»

Вірш починається звертанням поета до народу. У ньому висловлюється палка любов до трудящих, до рідної землі, віра в те, що пригноблені повстануть, розірвуть кайдани і побудують нове суспільство. Спочатку автор ніби спокійно висловлює своє бажання бути похованим па могилі, серед широкого українського степу. Він хоче:

*Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.*

Дніпро тут символізує могутність народу. Автор замість звичайного «реве Дніпро» використовує тавтологію «реве ревучий», щоб надати образів сильнішого звучання, щоб підготувати читача до сприйняття думки про повстання. І одразу ж після змалювання картин природи звучить заклик до повстання:

*Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.*

Усі дієслова цього уривку стоять у наказовому способі, виражаючи волю

автора, який спонукає інших до дій. Висловлюється впевненість у тому, що все це буде здійснено, що народ обов'язково повстане й розірве віковічні кайдани. Наприкінці вірша Т. Шевченко звертається до майбутніх поколінь, він ніби переноситься в нове суспільство, в якому не буде неволі й рабства. Нову сім'ю народів поет називає великою і вільною. У «Заповіті» звучать нотки й суму, й гордості, а найбільше — віри в перемогу, в те, що завтрашній щасливий день неодмінно настане, а щастя прийде тоді, коли Дніпро «...понесе з України у синєє море кров ворожу».

Мріє Т. Шевченко прийняти шану від майбутніх поколінь. Він пише:

*І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим, тихим словом.*

У поезії «Заповіт» відчувається сила народу, віра в його безсмертя, впевненість у неминучій перемозі. Т. Шевченко не тільки висловлює мрію про майбутнє, а й прагне уявити його собі, закликає до революційної боротьби.

Тарас Шевченко - символ чесності, правди і безстрашності, великої любові до людини. Вся творчість великого Кобзаря зігріта гарячою любов'ю до Батьківщини, пройнята священною ненавистю до ворогів і гнобителів народу.

Його думи, його пісні, його полум'яний гнів, його боротьба за світлу долю трудового люду були думами, піснями, гнівом і боротьбою мільйонів. Поезію Шевченка люблять усі народи. Поет, який віддав усі свої сили боротьбі за визволення рідної України від соціального і національного гніту, виражав прагнення і сподівання всіх народів, всіх прогресивних людей світу.

Тарас Григорович Шевченко прожив дуже мало - лише 47 років. З них 34 роки провів у неволі: 24 роки - під ярмом кріпацтва і понад 10 років - у найжорсткіших умовах заслання. А решту - 13 "вільних" років перебував під невсипущим наглядом жандармів.

Ім'я Тараса Шевченка відоме в усьому світі: у багатьох країнах йому встановлені пам'ятники, його твори перекладені майже на всі мови світу, його ім'ям в Україні названі навчальні заклади, театри, площі, вулиці, міста. Національна опера України, Київський національний університет, центральний бульвар міста Києва носять ім'я видатного сина українського народу - Тараса Шевченка.

«І МЕРТВИМ, І ЖИВИМ, І НЕНАРОЖДЕНИМ ЗЕМЛЯКАМ МОЇМ...»

Чуйко Д., студ. 3 курсу агрономічного факультету

Науковий керівник – Петрова Т.О., старший викладач кафедри укр. та рос. мов

В історії України та світу Т.Г. Шевченко є тим, хто зміг поєднати в собі поета, літературного критика, основоположника нової української літератури, драматурга, фольклориста й просвітителя свого народу. Водночас він був одним із найвидатніших українських майстрів українського живопису та графіки. Про Т.Г. Шевченка як культурного діяча, про його творчу особистість і